

άνθρωπολόγι τό, άμάρτ. άθρωπολόι LRoussel Grammaire 295

Έκ τοῦ οὐσ. *άνθρωπος* καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγι.

Πλήθος ἡ συρφετός ανθρώπων, πολλοί άνθρωποι. Συνών. *άνθρωπομάζωμα*.

άνθρωπομάζωμα τό, σύννηθ.

Έκ τῶν οὐσ. *άνθρωπος* καί *μάζωμα*.

Άνθρωπολόγι, ὁ ἰδ.: *Αὐτός δὲν ἦτανε στρατός, ἦτανε άνθρωπομαζώματα.*

***άνθρωπομέτρι** τό, άθρωπομέτρι Ἀθῆν.

Έκ τῶν οὐσ. *άνθρωπος* καί *μέτρο*.

Ἡ άπογραφή τῶν κατοίκων τόπου τινός. Συνών. *ψυχομέτρι*.

άνθρωπομίλητος επίθ. Σύμ. άθρωπομίλητος Σύμ.

Έκ τοῦ οὐσ. *άνθρωπος* καί τοῦ επίθ. **μιλητός* <*μιλῶ*.

Ὁ ἔχων ανθρώπου όμιλίαν, ανθρωπόγλωσσος, επί ζώων τῶν παραμυθίων: **Άλοο - κατιάκι ανθρωπομίλητο.* Συνών. *άνθρωπόλαλος*.

άνθρωπόμορφος επίθ. λόγ. κοιν.

Έκ τῶν οὐσ. *άνθρωπος* καί *μορφή*.

Ὁ ἔχων μορφήν ανθρώπου: Φρ. *Άνθρωπόμορφο τέρας* (ἐπὶ ανθρώπου κακούργου).

άνθρωπονόητος επίθ. Πελοπν.(Βούρβουρ.)—ΚΠασαγιάν. Μοσχ. 23 —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. άθρωπονόητος Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τοῦ οὐσ. *άνθρωπος* καί τοῦ επίθ. *νοητός*.

Ὁ ἔχων νοημοσύνην ανθρώπου, ἐπὶ ζώων ἔνθ' άν.: *Σκυλλί άθρωπονόητο Μάν. *Φτοῦνο τό ζῷ εἶν' άλλο πρᾶμα, ανθρωπονόητο! Βούρβουρ. Εἶναι ανθρωπονόητα τὰ βόιδα, ακούς; ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' άν.*

άνθρωποπερνῶ άμάρτ. άθρωποπερνῶ Κρήτ.

Έκ τοῦ οὐσ. *άνθρωπος* καί τοῦ ρ. *περνῶ*.

Εὐρίσκομαι εἰς καλήν όπωσδήποτε οἰκονομικήν κατάστασιν, δέν στενοχωροῦμαι οἰκονομικῶς, περνῶ ὡς άρμόζει εἰς άνθρωπον. Συνών. *άνθρωποπορεύομαι*.

άνθρωποπορεύομαι άμάρτ. άθρωπορεύομαι Κρήτ.

Έκ τοῦ οὐσ. *άνθρωπος* καί τοῦ ρ. *πορεύομαι*.

Άνθρωποπερνῶ, ὁ ἰδ.

άνθρωποπούλλι τό, άμάρτ. άθρωποπούλ-λιν Κύπρ.

Έκ τῶν οὐσ. *άνθρωπος* καί *πούλλι*.

Εἶδος γλαυκός τῆς όποίας ἡ μορφή όμοιάζει πρὸς τὴν τοῦ ανθρώπου. Συνών. *άγριάνθρωπος 4*.

άνθρωπόπουλλον τό, Πόντ. (Κερασ.) άθρουπό-π'λλου Μακεδ. (Μελέν.) άθρωπόπ'λλο Θράκ. (Σαρεκκλ.) άθρωπόπον Πόντ. (Σάντ.) άρθεπόπουλλον Πόντ.(Κερασ.) άνθρωπόπουλλος Κεφαλλ. Πελοπν. (Δημητσάν.) άνθρωπόπ'λλους ὁ, Μακεδ. (Μελέν.)

Έκ τοῦ οὐσ. *άνθρωπος* καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

1) Τὸ τέκνον ανθρώπου καθὼς πρέπει, εὐγενές τοὺς τρόπους Πόντ.(Κερασ. Σάντ.) β) Ἀνθρωπος φρόνιμος καί προνοητικός Πόντ. (Κερασ.): Παροιμ. *Τ' ανθρωπόπουλλα πρὶν πεινασεῖν μαγερεύουν.* Συνών. παροιμ. *τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν.* 2) Μικρὸς άνθρωπος, ανθρωπίσκος Θράκ.(Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Μελέν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άνθρωπάκι 1.* 3) Ἀνθρωπος

οὐτιδανὸς καί εὐτελής Κεφαλλ. Πελοπν. (Δημητσάν.): Παροιμ.

**Άνθρωποι κι ανθρωπόπουλλοι, | άνθρωποι κι ανθρωπάτσι* (άνθρωπος ανθρώπου διαφέρει) Κεφαλλ. Συνών. *άνθρωπάκος 2*.

άνθρωπος ὁ, κοιν. *άνθρωπο* Τσακων. *άνθρουπους* βόρ. ἰδιώμ. *άνθραπους* Θράκ.(Καραγ.) *άντρωπος* Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Λεντεκ.) Πόντ. (Σινώπ.) *άντρωπο* Ἀπουλ. (Μαρτ. κ. ά.) *άντρουπους* Μακεδ. (Βέρ. κ. ά.) *άδχρουπο* Καλαβρ. (Καρδ.) *άθ-θρωπος* Κάρπ. Κῶς Μεγίστ. Νίσυρ. κ. ά. *άιθρωπος* Κάλυμν. Κῶς *άθρωπος* κοιν. καί Κατπ. Πόντ. *άθρωπο* Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (*Οφ.) Τσακων. *άθρουπους* βόρ. ἰδιώμ. *άρθωπος* Ἰκαρ. Νάξ. Πόντ.(Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Μπρινγκ. *άχρωπος* Κύπρ. Ρόδ. *άγρωπος* Κύπρ. *άδρωπος* Κύπρ. Ρόδ. *άιρωπος* Κατπ. (Φερτ.) Χίος (Λιθ.) *άταρπος* Μαριούπ. *άριουπους* Κατπ. (Σιλ.) *άιθωπο* Τσακων. *άιθουπο* Τσακων. *άρθωπος* Κατπ. (Άξ.) *άρωπος* Κατπ. (Άραβάν. κ. ά.) *άρουπος* Πόντ. (Σεμέν.) *άραμπους* Κατπ. (Μισθ.) *άφωπος* Σαμοθρ. *άνθρεπος* Προπ. (Άρτάκ. Πάνορμ.) *άθρεπος* Μακεδ. (Γκιουβ.) Μύκ. Πόντ. (Κερασ. Σαράχ.) Προπ. (Άρτάκ.) *άθρεπο* Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Πόντ.(Σαράχ.) *άθερπος* Μακεδ.(Γκιουβ.) *άρθεπος* Κατπ. Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) *ήρχεπος* Κατπ. (Γούρτον.) *άνθριπους* Θράκ. (Μάδυτ.) *άθριπους* Θράκ. (Αἰν.) Κυδων. Λέσβ. *άθιπους* Σαμοθρ. *άφιπους* Σαμοθρ. *άιπους* Σαμοθρ. *άτρεπος* Κάσ. *άντρεπο* Ἀπουλ. *άτρεπο* Καλαβρ. (Μπόβ.) *άθρωπο* τό, Κατπ. (Άνακ. Φερτ.) Θηλ. *άνθρώπισσα* Θήρ. Νάξ.

Τὸ άρχ. οὐσ. *άνθρωπος*. Ὁ τύπ. *άθρωπος* καί μεταγν. Πβ. KDieterich Untersuch. 116.

1) Τὸ λογικὸν ζῷον άνθρωπος κοιν. καί Ἀπουλ. Καλαβρ. Κατπ. Πόντ. Τσακων.: **Άνθρωπος άδικος - άτιμος - δίκαιος - τίμιος* κττ. **Ολοι οἱ άνθρωποι δέν εἶναι οἱ ἴδιοι. Εἶναι δύσκολο νὰ γνωρίση κανεῖς τὸν άνθρωπο. Σάν άθρωπος εἴσφαλα κ' εγὼ κοιν. || Φρ. Δάσκαλος άνθρωπος ἡ παππᾶς άνθρωπος* κττ. (ὅταν κάμνη κάτι άπρεπές, άσυμβίβαστον πρὸς τὴν κοινωνικήν του θέσιν). **Εγινεν άλλος άνθρωπος* (μετεβλήθη). *Δέν εἶδα άνθρωπο* (οὐδένα). *Εἶναι άνθρωπος τῆς κρεμάλας - τοῦ παλουκιού - τοῦ σκοινιού* κττ. (ἐπὶ ανθρώπου ἐξώλους) κοιν. **Ο δεῖνα μυρίζει σωστός άνθρωπος* (ἐπὶ ανθρώπου καλοῦ) Κύπρ. || Παροιμ. Φρ.

**Άθρωπο βλέπεις, καρδιά δέν ξέρεις* (δυσχερὴς ἡ κατανόησις τοῦ χαρακτῆρος ἐκάστου). *Άνθρωπος τ' ανθρῶπου μοιάζει, καί τὸ πρᾶμα τοῦ πρᾶματος* (ἐπὶ όμοιότητος) πολλαχ. Ἡ λ. ὡς παρωνύμ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) καί ὡς τοπων. πολλαχ. β) Ἀνθρωπος καθὼς πρέπει, καλός, εὐάγωγος, ἐνάρετος, προσηνής κοιν. καί Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ά.): **Ακουσέ με, αν θές νὰ γίνης ανθρωπος. Μὲ τέτοια μυαλά ποτὲ δέν θὰ γίνης ανθρωπος. Μῖλα καί σὺ σάν ανθρωπος μῖα φορά. Τὸν ἔκαμα άθρωπο καί τῶρα δέν τὸ ξέρει κοιν. *Εν' άθρωπος τοὺς ανθρῶπους* (άριστος μεταξύ τῶν άρίστων ανθρώπων) Κύπρ. **Αβοῦτος ανθρωπος κ' εν'* (αὐτός δέν εἶναι καλὸς άνθρωπος) Κερασ. || Φρ. *Μπαίνεις κ' εἰς μὲ τοὺς ανθρῶπους;* (πρὸς άνθρωπον εὐτελῆ). **Άνθρωπος μῖα φορά!* (ἐπὶ ανθρώπου καλοῦ ἡ εἰρωνικῶς ἐπὶ εὐτελοῦς). *Χαρά 'ς τὸν ανθρωπο!* (περιφρονητικῶς) κοιν. || Παροιμ.

**Άθρουπον γύριμς, πουλὺ πρᾶμα γύριμς* (σπάνιοι οἱ καλοὶ άνθρωποι) Ἰμβρ. *Σμίξου μ' ανθρωπον* νὰ ἱγῆς άνθρωπος (ἡ μετὰ τῶν χρηστῶν συναναστροφή καθιστᾷ τινα ἐπίσης χρηστὸν) Μεγίστ. *Βεζίσης ἔγινες,*

άνθρωπος δὲν ἔγινε (ἐπὶ τῶν εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἀνελθόντων, ἀλλὰ μὴ ἐχόντων ἀνθρωπισμὸν) Πελοπν. Ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἐνιαχοῦ εὐχρηστος μᾶλλον ὁ τύπ. ἄνθρωπος ἀντιδιαστελλόμενος μάλιστα πρὸς τὸν τύπ. ἄνθρωπος λεγόμενον περιφρονητικῶς Κρήτ. Κύμ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων.) Σύμ. κ. ἁ. : *Αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι ἄνθρωπος ἔνθ' ἄν.* Ἐν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) ἡ φρ. βρὲ τὸν ἄνθρωπο! λέγεται ἐπὶ ὄνου. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 5105 (ἔκδ. JSchmitt) «καὶ λέγει τῶν μετὰ χολῆς, οὐκ εἰστε γὰρ ἀνθρώποι | νὰ ἐντρέπεστε κ' αἰσχύνεστε ρόγαν νὰ μὲ ζητᾶτε». γ) Ἐν τῷ πληθ., οἱ δημογέροντες ὡς οἱ κατ' ἐξοχὴν καθὼς πρέπει ἄνθρωποι Λέσβ. : *Θὰ σὶ πάγον 'ς τὸ ἄνθρωπ'.* 2) Ὁ ἀνὴρ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γυναῖκα Ἀπουλ. (Μαρτ.) Α.Ρουμेल. (Φιλίππουπ.) Θράκ. Καπ. (Ἀνακ.) Κεφαλλ. Κύπρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. κ. ἁ. : *Τρεῖς ἄνθρωπ', μιὰ γυναῖκα κ' ἓνα παιδί Φιλίππουπ. Ἐν' ἀντροπὴ ν' ἀνακατανών-νουνται οἱ γεναῖτες με τοὺς ἄνθρώπους Κύπρ. Σεῖς εἶσι' ἄνθρωπ', 'μεῖς γ' ναῖτοις Λέσβ. || Παροιμ. φρ. Ἐναν κουμμάτιν ἄνθρωπους κὶ δικου-χτιὼ γυναῖκας (δεκαοκτὼ γυναῖκες δὲν ἰσοφαρίζουν πρὸς ἓνα ἄνδρα) Λιβύσσ. || Ἄσμ.*

Ἀνθρώποι, παλληκάρια, κοράσια, θνατέραι, νὰ ἔρτετε ν' ἀκούσετε ἐν τραβουνταῖ γρηῃκο

Μαρτ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 3) Ὁ σύζυγος Θήρ. Κύπρ. Λέσβ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σύμ. Τσακων. : *Εἶδα κά' ἄνθρω-πὸς σου; Λεῦκ. Ἐν' ἐν' ξαπόλυτη, ἔδει ἄγρωπον (ξαπόλυτη = ἐγκαταλελειμμένη 'ς τοὺς δρόμους) Κύπρ. Νὰ χαρῆτε τὸν αἰτωπό ντι! (νὰ χαρῆς τὸν σύζυγόν σου!) Τσακων. Θηλ. ἀνθρώπισσα, ἡ σύζυγος Θήρ. Νάξ. 4) Ὁ διατελὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τινός, ἐργάτης ἢ ὑπηρετῆς Α.Ρουμελ. (Φιλίππουπ.) Θήρ. Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Αἰν. Βυζ. : *Ἦρθα μὲ τὸν ἄνθρωπό μου Ἀρκαδ. Ἐβαλα τὸν ἄνθρωπο νὰ σκάψη Κέρκ. Ἐστειλα τὸν ἄνθρωπό μου Φιλίππουπ. Εἰδοποίησα τὸν ἄνθρωπό μου νὰ φέρῃ τὸ ζῶο Θήρ. Ἐδὲ ἀνθρώπους τῶα δουλεύκουν Κύπρ. Βάλε ἀνθρώ-πους πολλοὺς νὰ τελειώσουν γλῆγορις τὴν δουλειάν σου Κύπρ.* 5) Συγγενής, οἰκεῖος Α.Ρουμελ. (Φιλίππουπ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σύμ. Σῦρ. κ. ἁ. — Λεξ. Περίδ. : *Ἐχασα τὸν ἄνθρωπό μου Φιλίππουπ. Ἄν πᾶς 'ς τοὺν ἀνθρωπῶνε σου, πῆς τους νὰ κάμουμε καλὰ (νὰ συμβιβασθῶμεν) Μάν. Ἐκάρτωσα ὅλοι τὸ ἄνθρωποι ποὺ 'τον ἀξεκάρτωτοι (ἐκάρτωσα = ἐνέδυσσα μὲ κάλτσες) Νάξ. 6) Ἡ ἐχέτλη τοῦ ἀρότρου (ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος) Κύπρ. : *Ἐσπασεν ὁ ἄνθρωπος τ' ἀλέτρου τῶ' ἐν-νὰ πάω νὰ τὸν σάσω (διορθώσω).***

άνθρωποσούσουρρο τό, ΚΠαλαμ. Γράμματ. 2,203 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθρωπος καὶ σούσουρρο.

Ὑπόκοφος θόρυβος ἀνθρώπων : *Κάθε φορὰ ποὺ βρέ-θηκα σὲ θέατρό μας, ἐννὰ φορὲς 'ς τοῖς δέκα, στενοχωρεῖμαι καὶ ζαλίζομαι, ἀνθρωποσούσουρρο τριγῦρο μου.*

άνθρωποσύνη ἡ, ΙΔραγούμ. Μαρτ. αἶμα²⁵¹ — Λεξ. Κουμαν. ἄρωποσύνη Καπ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

1) Ἀνθρωπότης ΙΔραγούμ. ἔνθ' ἄν. : *Ὅταν περπα-τοῦσε, ἦταν σὰ νὰ πῆγαινε νὰ σώσει τὴν ἀνθρωποσύνη.* Συνών. ἄνθρωπότης 2. 2) Εὐγενής συμπεριφορὰ, ἀνθρωπισμὸς Καπ. (Ἀραβάν.) — Λεξ. Κουμάν. Συνών. ἄνθρωπισιὰ 1, ἄνθρωπισμός, ἀνθρωπότης 3.

άνθρωποσωρὸς ὁ, ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 90 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθρωπος καὶ σωρός.

Πλήθος, ἄθροισμα ἀνθρώπων : *Ἐνας ἀξιωματικὸς ὡς*

ἐξήντα χρόνων περνάει τὴν ἀποβάθρα βιαστικὰ σὰν κάποιονε γυρεύοντας, σταματάει κοντὰ 'ς τὸν ἀνθρωποσωρό.

άνθρωπότη ἡ, ἀνθρωπότης λόγ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀνθρωπότη πολλαχ. ἀνθρωπότης Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀνθρωπότη Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνθρωπότη Πόντ. (Χαλδ.) ἀνθρωπότη Κρήτ. Νίσυρ. Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. ἀνθρωπότη Πόντ. (Οἰν.) ἀνθρωπότη Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνθρωπότη Πόντ. (Χαλδ.) ἀνθρωπότη Πόντ. (Χαλδ.) — LRoussel Grammaire 303 ἀνθρωπότη Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄνθρωπότης. Ὁ τύπ. ἄνθρω-πότης καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἢ ἡ ιδιότης τοῦ ἀνθρώπου Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Χαλδ.) : *Ἀνθρωπότης ἔν', ἐμπορεῖ νὰ γίνηται κ' ἓναν πα κουσούρ' (ἀνθρώπου φύσιν ἔχομεν, δυνατὸν νὰ συμβῇ καὶ κἀνὲν σφάλμα) Χαλδ. || Φρ. Ἀνθρωπότης εἶμαστε! (ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἔχει τὰς ἀδυνα-μίας της) Κερασ. 2) Τὸ σύνολον τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-νους ἔνθ' ἄν. : Φρ. *Αὐτὰ ἔχει ἡ ἀνθρωπότη!* (ἐπὶ συμβάντος φυσικοῦ, ἀλλ' ἀπροσδοκῆτου καὶ δυσαρέστου) πολλαχ. Συνών. ἄνθρωποσύνη 1. 3) Ἡ εὐγένεια τοῦ ἥθους, ὁ ἀνθρωπισμὸς Κρήτ. Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Χαλδ.) : *Αὐτὸς δὲν ἔχει ἀνθρω-πότη Κρήτ. || Παροιμ. Δὲν πουλοῦν τὴν ἀνθρωπότης (ἡ εὐγένεια τοῦ ἥθους εἶναι ἀρετὴ ἔμφυτος ἢ προσκτᾶται δι' ἀγωγῆς, ἀλλ' οὐχὶ διὰ χρη-μάτων) Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρωπισιὰ 1. 4) Αἰδώς, εὐσημοσύνη Κρήτ.**

***ἀνθρωπούδης** ὁ, ἀνθρουπούθ'ς Θράκ. (Ἀδρια-νούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπούδι. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ δ εἰς θ εἰς τὸν τύπ. ἀνθρουπούθ'ς ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμματ. βορ. ἰδιωμ. 45.

Ἀνθρωπος μικρόσωμος : *Μικούτσ'κους ἀνθρουπούθ'ς.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρωπάκι 1.

***ἀνθρωπούδι** τό, ἀθρουπούδιν Κύπρ. ἀθρουπύν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

1) Ἀνθρωπάριον, κοντὸς ἄνθρωπος Κύπρ. : *Ἄ 'δε εἶντα ἀθρουπούδιν τῶ' ἐν' πενήτα χρόνων!* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρω-πάκι 1. 2) Νέος ὅστις δεικνύει σύνεσιν καὶ φρόνησιν ἀνδρὸς Κύπρ. : *Ἐν' ἀθρουπούδιν τῶα συντυχάν-νει καλ-λύτ-τερα 'ποὺ τοὺς μεγάλους (συντυχάν-νει = ὁμιλεῖ).*

άνθρωποῦκλος ὁ, Βιθυν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦκλος.

Μεγαλόσωμος ἄνθρωπος : *Κοτζάμ ἀνθρωποῦκλος!* Συνών. ἄνθρωπάτσος, ἀντρακλας.

άνθρωπουλᾶ ἡ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 ἀνθρω-πουλᾶ Δ.Κρήτ. ἀνθρωπουλᾶ Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλᾶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240.

Ἡ ὁσμὴ ἢ ἀναδιδομένη ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἔνθ' ἄν. : *Αὐτὸς βρομεῖ ἀνθρωπουλᾶς Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρωπέα.*

άνθρωπούλλης ὁ, Κεφαλλ. ἀντρεπούφι τό, Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλλης.

Ἀνθρωπίσκος, ἀνθρωπάριον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρω-πάκι 1.

